

# Døden i Istedgade

DAN TURELL: *Mord i mørket*. 232 sider. 98 kr. Borgen.

Det var både smart og unfair, at TV i den avisløse tid fik en sur politimester til at myrde Dan Turélls første kriminalroman »Mord i mørket«.

Var han fornærmet på politiets vegne? Måske. For »Mord i mørket« handler netop om, hvad politiet »ikke« kan klare. Det mangler beviser til at afsløre bagmændene bag den række mord, der med korte mellemrum bliver begået i kvarteret omkring Istedgade på Vesterbro — et enkelt er henlagt til intercity-toget mod Jylland, men det er en brik i det samme mønster.

Alle ved, at det er en lokal gangsterorganisation — ledet af den halvmystiske figur Den Tynde — der administrerer forbrydelserne og af ikke helt gennemskuelige årsager følger sig tvunget til at udrydde fire-fem af organisationens mindre mellemhandlere. Men da politiet som sagt er magtesløst, må den enkelte borger — antikvarboghandler i Absalonsgade — tage affære og affyre det dræbende skud. Et i mere end én forstand livsfarligt princip, som TV's politimester ville have haft alle gode grunde til at advare imod.

Dan Turélls debut inden for krimi-genren adskiller sig på to afgørende punkter fra den ortodokse kriminalroman. For det første bliver ikke ét af de mange mord opklaret. Og for det andet spiller menneskene i bogen en mindre fremtrædende rolle end miljøet,



Dan Turéll

kvarteret, byen — »skrammet, arret og hæsleg, men fuld af lokkende løfter, som den ikke ville holde«. Og bag ved det hele står samfundet, der skaber en tørst — og en livstørst — det ikke kan slukke.

Alt dette registreres og kommenteres af den Dan Turéll'ske fortæller, free lance-journalist og troende Vesterbro'sk lokalpatriot, som er romanenes egentlige, ja, eneste hovedperson. Det primære krimi-publikum vil muligvis finde det forkert eller forargeligt, at »Mord i mørket« ikke rigtig arbejder efter reglerne. Til gengæld tilfører Dan Turélls egocentriske appetit på alt levende romanen en vitalitet og en »indre« realitet, som smitter af også på den ydre virkelighed. Nærmere bestemt: den Istedgade, der overgiver sig og alligevel ikke overgiver sig til vores eget lokal- og forbrydersamfunds lille gangster-Godfather.

Det er ham, Dan Turéll og hans venner hjælper politiet med at føre krig imod. »Og intet havde ændret sig en brik«, konstaterer forfatteren til sidst. Den uforanderlighed er værre end den utak, der her som så ofte er verdens og politiets løn.